

Arrest

nr. 133 639 van 21 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RUELENS, die loco advocaat S. HOLVOET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) A.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 25 jaar geleden geboren in het dorp Bar Sultan pur, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U volgde thuis les. In 1384 (2005-2006) trouwde u. U heeft vier kinderen. Een van uw kinderen overleed door een ongeluk. Uw moeder, uw vrouw en uw kinderen wonen bij uw schoonvader

in Shamshapur, gelegen in hetzelfde district. Uw schoonvader heeft in de stad Jalalabad een zaak in auto-onderdelen en cosmetica. Uw vader was zijn zakenpartner.

Op een dag zag uw vader in Shamshapur dat een weduwe talibanstrijders meenam naar haar huis. Omdat hij vreesde dat het dorp anders een slechte naam zou krijgen en hij represailles van de Amerikanen wou voorkomen, ging uw vader dit de volgende ochtend melden aan het districtshuis. Kort daarna werden deze taliban gearresteerd. Een maand later - op 20 djeddi 1388 (10 januari 2010) - werden uw vader en u beschoten door de taliban. Hierbij raakte u gewond en stierf uw vader. U werd naar het huis van een vriend van uw schoonvader gebracht om te herstellen van uw verwondingen. Intussen bleven de taliban u zoeken. Nog eens een maand later was u voldoende hersteld en werd er besloten dat u Afghanistan zou verlaten.

Op 19 december 2011 kwam u aan in België en de volgende dag diende u uw asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: vier 'x-rays' van de kogel die nog steeds in uw lichaam zit, een doktersattest en de taskara's (Afghaans identiteitsdocument) van u en uw vader.

Op 24 juni 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 117 248 van 20 januari 2014 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 januari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseert zich nog steeds op de asielmotieven die u tijdens de eerste asielaanvraag heeft aangehaald. U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen met de taliban zult hebben. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkele documenten neer. Een eerste stuk betreft een attest van de bevolkingsdienst van het district Surkh Rod. Deze dienst bevestigt uw identiteit en herkomst. U stelt dat de Belgische autoriteiten het districtshuis kunnen contacteren om bevestiging van uw identiteit en informatie over uw persoon te krijgen. Het tweede stuk dat u voorlegt betreft de enveloppe waarin dit document verstuurd werd. Tijdens het gehoor op het CGVS legt u volgende stukken voor: zes foto's van uw vader (vier foto's van zijn overleden lichaam, een foto waar hij in leven op staat afgebeeld en een jeugdfoto van u en uw vader), een brief van de taliban waarin staat dat ze u zoeken, een enveloppe en documenten over uw leven in België (o.a. een arbeidsovereenkomst, loonfiche, aanslagbiljet personenbelasting, een huurcontract,...). Tijdens het gehoor laat u eveneens een litteken zien veroorzaakt door een kogel die door de taliban werd afgevuurd.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw beweerde problemen geen geloof werd gehecht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De beoordeling van uw vorige asielaanvraag staat aldus vast waardoor het Commissariaat-generaal zich er toe kan beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Bij uw tweede asielaanvraag verklaart u immers dat uw problemen nog steeds actueel zijn omdat de taliban u nog steeds zoeken. U toont dit aan aan de hand van een brief van de taliban. U bevestigt uitdrukkelijk dat het om dezelfde problemen gaat als uiteengezet tijdens uw eerste aanvraag (CGVS, 4). Buiten die brief brengt u geen andere nieuwe elementen aan (CGVS, 5). Aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw problemen met de taliban wordt er bijgevolg ook geen geloof gehecht aan uw verklaring dat de taliban u nog steeds zoeken. Bovendien volstaat het louter herhalen van de asielmotieven die eerder al door het CGVS en de RvV als ongeloofwaardig zijn bevonden niet om de beoordeling hieromtrent te wijzigen.

Het document dat u voorlegt van het districtshuis houdt geen enkel verband met de beweerde asielmotieven. Het betreft louter een bevestiging van uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. Met betrekking tot de door u voorgelegde foto's van uw overleden vader dient opgemerkt te worden dat ze niets zeggen over de omstandigheden van het overlijden van de afgebeelde persoon. Ook, en niet in het minst, dient te worden gesteld dat de foto's geen uitsluitend bieden over de identiteit van de afgebeelde personen. De bijhorende enveloppes tonen enkel aan dat de documenten vanuit Afghanistan zijn verstuurd. Documenten, met inbegrip van de dreigbrief van de taliban, hebben bovendien slechts bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielaanvraag, wat hier niet het geval is. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Met betrekking tot het litteken dat u tijdens het gehoor toonde, dient te worden opgemerkt dat dit hoogstens aantoonde dat u ooit gewond bent geraakt, maar hoe en wanneer dit gebeurd is kan hieruit op geen enkele manier worden afgeleid. Alleszins dient net als tijdens de vorige asielaanvraag te worden vastgesteld dat, rekening houdend met de reeds vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven, het niet geloofwaardig is dat deze wonden te wijten zijn aan problemen die gelieerd zouden zijn aan uw asielmotieven. De documenten aangaande uw leven in België hebben geen betrekking op uw problemen en zijn dan ook niet bij machte om het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag te herstellen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit

in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd.5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder ‘complexe aanslagen’. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde ‘hoge profielen’. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Alhoewel u verklaart woonachtig te zijn geweest in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie van herkomst. Het district Surkh Rod, waarvan u zegt afkomstig te zijn, grenst aan Jalalabad. Er mag aldus worden aangenomen dat u als een volwassen man die opgeleid is en verschillende talen (Engels, Dari en Pashtou) kent, in een levendige stad zoals Jalalabad, op een redelijke afstand van uw thuishaven, een nieuw onderkomen kan vinden, werk kan vinden en met uw gezin een leven kan opbouwen (CGVS 28 mei 2013, vragen 19-21). Bovendien kan u hierbij rekenen op de steun en het netwerk van uw schoonvader. Uw schoonvader is

immers groothandelaar in auto-onderdelen en cosmetica en heeft zijn zaak in de stad Jalalabad. Hij koopt persoonlijk zijn producten aan in onder andere China en Singapore en distribueert ze onder de winkeliers in Jalalabad. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat het een goed draaiende zaak betreft, waarvan een deel uw eigen familie toebehoort aangezien uw vader medepartner is/was. Uw familie kan dan ook rekenen op de financiële en materiele steun van uw schoonvader, en uit uw verklaringen is gebleken dat hij ook u in het verleden reeds financieel ondersteunde (CGVS, 2-3-6). Hoewel u stelde dat uw familie allemaal in uw dorp woont en u dus niet elders anders kan wonen, blijkt hieruit dat u wel degelijk over de nodige contacten, netwerk en middelen beschikt om in de zeer dicht bij Sorkhrod gelegen stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker stelt dat het vaststaat dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban geveiseerd zal worden omdat hij het moet vergelden voor de daden van zijn vader. De kans dat hij een tweede schietpartij zou overleven is in deze onbestaande. Verzoeker wijst erop dat hij foto's heeft neergelegd van de kogel in zijn been. Verzoeker vraagt zich af of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door te stellen dat niet met zekerheid kan gezegd worden dat het om een kogel van de taliban gaat, insinueert dat verzoeker zelf in zijn been schoot. Met betrekking tot zijn documenten die verzoekers relaas staven en waar wordt gesteld dat er geen belang kan worden gehecht aan de documenten aangezien men in Afghanistan gemakkelijk valse documenten kan bekomen, stelt verzoeker dat hij pech heeft dat hij uit Afghanistan komt. Het is inderdaad zo dat verzoeker tijdens zijn verblijf bij zijn schoonfamilie bezoek kreeg van zijn familie, maar hij heeft niet iedereen meer gezien. Vrouwen konden daar niet komen en de familie moest zeer voorzichtig te werk gaan. Verzoeker is voor het laatst bij zijn familie geweest voor het incident en daarna diende de familie naar hem te komen. Tevens kan het absoluut niet bewezen worden dat de taliban meer dan een maand gewacht hebben om wraak te nemen. Het is mogelijk dat de informatie niet werd doorgegeven of dat de taliban het juiste moment afwachtte. De onbekommerdheid waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spreekt, is geen abnormaal fenomeen. Verzoekers vader had nooit kunnen denken dat de taliban erachter zou komen dat hij dergelijke informatie had doorgegeven en dat er zich informanten van de taliban bij de overheid bevonden. Verzoeker heeft ook reeds verklaard dat het onmogelijk was voor hem om zich na het incident naar een hospitaal te begeven. Hij verbleef in het geheim bij zijn schoonfamilie, waar dagelijks een dokter langs kwam. Verzoeker kon zich niet op een openbare plaats begeven uit vrees voor zijn leven. Met betrekking tot de mogelijkheid tot vestiging in Jalalabad, stelt verzoeker dat hij getrouwd is en kinderen heeft en dat artikel 8 EVRM hiermee geschaad wordt. Ook in Jalalabad zal verzoeker door de taliban gezocht worden. Voor zover gesteld wordt dat zijn schoonvader dit allemaal zal bekostigen, stelt verzoeker dat hij geen profiteur is en dat hij in België werk gevonden heeft om in zijn eigen onderhoud te voorzien. Jalalabad is alles behalve een veilige omgeving en de kans bestaat om als burger in een aanslag terecht te komen. Ten slotte wijst verzoeker op artikel 2 en 3 van het EVRM.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een persartikel toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 21 juni 2013 afgewezen omdat (i) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn problemen dermate tegenstrijdig en onwaarschijnlijk waren dat hier geen geloof meer aan gehecht kon worden; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het moment dat hij zijn familie voor het laatst gezien heeft; (iii) het feit dat de taliban een maand gewacht hebben om wraak te nemen de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven ondermijnt; (iv) het opvallend is dat verzoeker en zijn vader hun gewone leventje onmiddellijk weer oppikten en niet voorzichtiger te werk gingen of op hun hoede waren; (v) het merkwaardig is dat de taliban verzoeker niet terugvonden in de maand dat hij herstelde van zijn verwondingen en verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het feit of de taliban al dan niet wist dat hij nog leefde; (vi) verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad; (vii) uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier bleek dat er op dat ogenblik voor burgers in Jalalabad geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 117.248 van 20 januari 2014.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 12, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 15, 18, 19, 20, 21; stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4). Verzoeker stelt hierbij expliciet geen nieuwe elementen en geen andere problemen te hebben dan degene die hij in zijn eerste asielaanvraag naar voor heeft gebracht (stuk 12, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15; stuk 4, gehoorverslag, p. 4).

Verzoeker legt in het kader van zijn nieuwe asielaanvraag wel een dreigbrief neer van de taliban die hij vijftiendertig dagen voor zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn huidige asielaanvraag heeft ontvangen (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). De Raad stelt echter vast dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad echter reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn vader zouden gehad hebben met de taliban. De door verzoeker neergelegde dreigbrief kan deze vaststellingen niet weerleggen. Overigens merkt de Raad op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker slechts stelt te weten dat in deze brief wordt gevraagd hem aan de taliban te overhandigen, maar voor het overige de details niet kent (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Voor zover verzoeker dit verklaart door te wijzen op het gegeven dat hij geen geletterd persoon is, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich uitgebreid geïnformeerd zou hebben omtrent de inhoud van deze dreigbrief (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Buiten het ontvangen van deze dreigbrief zouden er voorts geen gebeurtenissen in verband met zijn problemen meer hebben plaatsgevonden (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat verzoekers familie en zijn schoonvader, bij wie zijn familie verblijft, het goed maken en geen verdere problemen hebben (stuk 4, gehoorverslag, p. 2; stuk 12, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 20). Het door verzoeker neergelegde attest van het districtshuis bevestigt daarnaast slechts verzoekers identiteit, die *in casu* niet wordt betwist, maar vormt geenszins een bewijs van verzoekers beweerd problemen (stuk 12, verklaring, vraag 17). Ook de door verzoeker neergelegde foto's zijn niet bij machte om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. De foto's van een gewonde of dode man tonen immers geenszins aan hoe de hierop afgebeelde persoon stierf. De foto's van een oude man en de foto van een kind en een man kunnen evenmin verzoekers problemen aantonen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze foto's geenszins een bloedband tussen verzoeker en de erop afgebeelde personen aantonen. De door verzoeker neergelegde enveloppes waarmee hij de documenten ontving tonen slechts aan dat verzoeker nog contacten heeft in Afghanistan. De documenten met betrekking tot verzoekers tewerkstelling, inburgering en woonplaats in België zijn in het kader van zijn asielaanvraag niet dienstig. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker, die tijdens zijn eerste asielaanvraag een aantal x-rays neerlegde waaruit blijkt dat hij een kogel in zijn lichaam heeft, tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een litteken liet zien van een kogelwonde (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4). De Raad stelt echter vast dat hieruit geenszins kan worden afgeleid in welke omstandigheden verzoeker door deze kogel geraakt werd. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift afvraagt, betekent dit geenszins dat geïnsinueerd zou worden dat hij zichzelf in het been zou geschoten hebben.

Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift kritiek geeft op de motieven van de beslissing die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste asielaanvraag genomen werd, stelt de Raad vast dat deze elementen reeds werden beoordeeld door de Raad in zijn arrest nr. 117 248 van 20 januari 2014. Overigens wordt verzoekers geloofwaardigheid verder ondermijnd doordat zijn verklaringen in onderhavig verzoekschrift tegenstrijdig zijn aan zijn verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Zo stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij niet iedereen van zijn familie heeft gezien en dat vrouwen in ieder geval niet op bezoek konden komen toen hij bij zijn schoonfamilie verbleef. In het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker echter dat zijn moeder en zijn vrouw hem kwamen bezoeken toen hij in het huis van de vriend van zijn schoonvader verbleef (eerste asielaanvraag, stuk 6, gehoorverslag, p. 10).

2.8. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Reeds in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd bij arrest nr. 117.248 van 20 januari 2014 door de Raad vastgesteld dat een interne hervestiging van verzoeker niet onredelijk is:

“Verzoeker is een volwassen man die Pashtou, Dari en een beetje Engels spreekt (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zijn vader een zakenman was die verzoeker en zijn familie onderhield. Ook verklaarde verzoeker dat zijn schoonvader een cosmeticazaak uitbaat en de vrouw en vier kinderen van verzoeker kan onderhouden (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 5, 6 en 13) en tevens verzoekers vlucht betaalde (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Jalalabad. Naar het oordeel van de Raad zijn er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.”

Uit verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag blijkt tevens dat zijn schoonvader niet alleen een cosmeticazaak bezit, maar ook handelt in auto-onderdelen (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Bovendien is zijn zaak gevestigd in Jalalabad stad en gaat het goed met zijn zaak (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Verzoekers schoonvader onderhoudt tevens verzoekers familie met een deel van het geld dat aan verzoekers vader toebehoorde, aangezien hij een gemeenschappelijke zaak had met verzoekers vader (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Tevens onderhield verzoekers familie verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland, toen verzoeker zelf geen inkomsten had (stuk 4, gehoorverslag, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen profiteur is en zelf in zijn onderhoud voorziet in België, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers schoonvader in de financiële middelen voorziet om verzoeker en zijn familie te onderhouden. Voorts verklaart verzoeker zelf dat hij zonder zijn beweerde problemen, waaraan op basis van de hierboven vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht, elders zou kunnen wonen (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 20 november 2013 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 5 december 2013) en aan de verweernota (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict” van 25 juni 2014 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De

veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is veruit de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvoien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde persartikel handelt over een aanslag tegen een politiekantoor. Dit bevestigt de bovenstaande informatie dat er aanvallen plaatsvinden op overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur zoals de luchthaven, maar toont niet aan dat er in Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat Jalalabad een aangrenzend gebied van Surkh Rod is en dat hij ook hier door de taliban zal worden gezocht, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift algemeen stelt dat hij getrouwd is en kinderen heeft, waardoor artikel 8 EVRM geschonden wordt, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie kan de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie dan ook niet ondergraven.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF